

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 161.

V Ljubljani, v soboto 18. julija 1885.

Letnik XIII.

Brunsviško vprašanje še enkrat.

Res je, da smo daleč od Brunsvika, toraj bi tudi lahko rekli, kaj nas briga, saj imamo z domačimi razmerami dovolj opraviti. Res je tako, a ker gré za načela dveh ali več sosednih držav, ni napáčno, če vse dobro poznamo. „Justitia regnorum fundamentum“ (pravica je podlaga kraljestvom), je napis na cesarski palači v Beču ter tudi vodilo naši cesarski hiši. Zatoraj nam nikdo, tudi sovražnik ne more očitati, da bi si bila Avstrija po krivici kako deželo prisvojila, ali sosedo zavrtno napadala.

In naša prijateljica Prusija? Dela in narašča ravno po nasprotnem. Salus rei publicae suprema lex esto (Korist države bodi najvišja postava — načelo). Res potem se tudi ravna. Skoraj da bi smeli ravno nasprotno prašati: Ktero deželo si je Prusija po pravici prisvojila: Šlezijo, Hanover, Brunsvik? Koliko ima Prusija pač sosedov, da bi ne bili krivično od nje napadeni? Že zaradi teh nasprotnih načel Avstrija in Prusija ne morete biti resnični, pristráni prijatelji.

Kar se posebno zasedanja brunsviškega prestola tiče, nam je naš dopisovalec reč v splošnem in posebnem dobro pojasnil, naj danes dostavljamo le še to, kar naznanjuje „Germania“, katoliško-političen list v Berlinu, pruskem prestolnem mestu. To pojasnenje kaže, da se Bismarku vendar ni posrečilo s svojim predlogom popolno zmagati, ampak Brunsvik le na pol v prusko vrečo spraviti.

„Germania“ pravi: „Prusija je v vprašanji nasledovanja v Brunsviku propala, kar se na poluradno tudi priznava. Prizadevala si je hišo Velfov za vselej izključiti od nasledovanja, ker je hotla stranko Velfov kot „zapreko ali oviro kraljestva“ po zveznem svetovalstvu svetu javljati. Potem takem bi princ iz Velfove hiše nikdar ne mogel tega prestola zasesti. Tega vednega napotljeja ali zapreke pa zvezni svet ni pripoznal, ampak navodil je vse druge vzroke zakaj vojvoda Cumberlandski sedaj še ne more vladanja Brunsvika prevzeti. Povdarjamo: „Sedaj še ne more“, ker vzroki, ki ovirajo nasledovanje, navodeni po

zveznem svetovalstvu, so taki, da se dajo po pogajanji in sporazumljenji odstraniti, potem bi pa vojvoda Cumberlandski lahko nasledoval ali pa saj njegovi otroci. Tako je to vprašanje le začasno rešeno, ne pa končno za vselej, kakor je Prusija nameravala. Časopisu „Dresdner Nachrichten“ se javlja, da je predlog od zveznega državnega sveta sprejet (namesto pruskega) stavljen bil po saški (saksonski) vladi. Takoj se je pokazalo, da je ta nasvet mnogo bolj dopadal zveznemu svetovalstvu, kakor prvotni pruski, ali pozneje bavarski in da je bilo skoraj upanje, da bode enoglasno sprejet. In res pri glasovanji bil je sprejet z 49 glasovi proti dvema, trije drugi so ga le pogojno sprejeli. To so „facta“, dejanski dogodki, kakor so se izvrševali.“

Do tu Berolinska „Germania“. „Vaterland“ zraven pristavlja: Važniše kakor to je dobro podprt poziv „Germanije“ na ministra brunsviškega Görz-Vrisberg-a. Zadeva pa pismo vojvode Cumberlandskega na angleško kraljico. In tu pravi „Germania“: Objavili bomo vsa pisma, bomo videli, če res niso družega, kakor zvičajne spletke, kakor jih minister Vrisberg imenuje. V nekem teh pisem pravi vojvoda Cumberlandski po smrti svojega očeta, kralja hanoveranskega Jurija v pismu-protestu na prusko vlado: „Vse pravice, prednosti in naslovi, ktere so šle mojemu ranjkemu očetu, oziroma kralju hanoveranskemu, preidejo sedaj na-me (gredó sedaj meni) po dednih pravicah naše hiše, ktere tudi cele in popolnoma zahtevam.“

Mnogokrat smo že omenili, da to ne pomeni sovražnega namena, ampak se le pravna stran dedne pravice zavaruje.

Vojvoda Cumberlandski je pa pozneje v pismu do pruske vlade sedajno posestvo Prusije pripoznal ter se odpovedal kot vladar Brunsviški vsakemu dejanskemu motenji pruskega posestva. V pismu do kraljice Viktorije je povdarjal, kar je pisal v prvem protestu 11. julija 1878. Zarad tega mu je očital minister Görz-Vrisberg kovarske spletke. Kako neki, če piše kraljici angleški to, kar pisal je v protestu? Saj le, če bil bi drugače pisal, imenovali bi ga bili

lahko hinaveca, zvičajnega spletkarja. Poštenjak pa lahko svoje pravice zavaruje ter zoper krivico protestuje in vendar ne bo nepošten spletke, ustaje in kar tacega delal. Zato „Germanija“ kliče: „Na dan s celim pismom na angleško kraljico, ne pa z izstrganimi stavki.“ Tudi nek drugi list, „Hessische Blätter“, naravnost pravi, da je poročilo grofa Görz-Vrisberg-a (t. j. iztrgan stavek iz pisma na angleško kraljico) zvičajno in goljufivo. Toraj pravijo vsi pošteni listi: Vojvoda Cumberlandski je delal pošteno, a grof Vrisberg je bil dvojezičnik, ki delal je zvičajno in goljufivo.

Tako toraj je ta reč. Bismarku je „korist države prva, da edina dolžnost in postava“, za pravico ne praša; enako je njemu vdanim duhovom, naj bodo tudi ministri, kakor n. pr. brunsviški grof Görz-Vrisberg, poštenost in pravica najmanjša in poslednja briga.

Politični pregled.

V Ljubljani, 18. julija.

Notranje dežele.

V najnovejšem času čujejo se zopet posamični glasovi in vidijo se znamenja, iz katerih se dá z nekako gotovostjo na to sklepati, da se bo *Liechtensteinov klub* zopet s Hohenwartovim združil v jedno politično celoto. Vsi česki in poljski konservativni dnevniki so za zedinjenje, ktero jako toplo priporočajo, ob enem pa obžalujejo, da sta bila kluba tako dolgo ločena in to po krivdi moža, ki je razpor provzročil, potem se je pa sam od Liechtensteinovega kluba odločil in je v marsičem proti njemu glasoval. Ta mož je bil dvorni svetnik in Solnograški poslanec Lienbacher, ki je lansko leto ob priliki svojega govora za postavno vpeljavo nemštine za državni jezik svoje sovraštvo do Slovanov, pa tudi svojo nebržnost za ostale konservativce pokazal. Proti obstoječemu razporu med Liechtensteinovim in Hohenwartovim klubom se tudi vsi tirolski konservativci razven Lienbacherjevega dvojčka tirolskega Zallingerja britko pritožujejo in ničesar gorkeje ne želé, kakor zedinjenje obeh strank pod skušeno vodstvo Hohenwartovo. Da bi bilo to združenje za nas neskončno koristno, doka-

LISTEK.

Žumberk.

Krajepisna in zgodovinska razprava.

(Dalje.)

Kakor so zapovedniki Varaždinske krajine in Petrinje ravnali, da se ti kraji ocepé od Hrvatske, tako so tudi vojaški poglavarji Žumberka zadrževali, da se ta kotar ni mogel popolnoma s Hrvatsko zediniti. Trditev vojaške uprave, da Žumberk spada pravno h Kranjski, osnovana je bila na praznem izgovoru in zmotnjavi, kajti ko so kranjski stališi leta 1747 zahtevali Žumberk, odbilo jih je bojno veče po napotku tadanjega krajjskega vrhovnega zapovednika princa Hildenburghausena odločneje nego li Hrvate.

Akoprem so se meje turške koncem 17. veka precej daleč odmaknili od Karlova, a Žumberčanu je bilo težko stražiti in vojskovati na tako udaljeni krajini, vendar niso Karlovski generali na noben način dopustili, da se Žumberk razvojači, nego so vse žile napeli, da setudi ostanek Žumberka, ki je

bil urejen po gradjansko in podložen banu, spremenil v vojaško krajino. Posebno so se za to trudili Karlovski generali l. 1690 posle smrti velikega kapetana grofa Paradeisera, pa l. 1714, ko je bil umrl Žumberški zapovednik baron Kušljan, pa da se niso tej spojitbi močno in odločno opirali hrvatski stališi, zahtevaje pri mnogih diplomatičnih zgodah povrnitev Žumberka in urejenje mej proti Štajarski in Kranjski ter zagovarjaje pravične tožbe cerkve Zagrebške radi odvzetih žup in desetine (Upravne mej v Žumberku in Metliki se tiče zajednički sab. čl. 13. l. 1554, potem čl. 41. l. 1559 in čl. 15. l. 1568, nadalje čl. 119. l. 1647 in čl. 69. l. 1651), bili bi bržkone tudi južni kraji Žumberka že pred 200 leti predani vojaški upravi. Treba je pa priznati, da so vlastelini in plemiči v Žumberku vedno naglaševali in gojili državno zvezo Žumberka s Hrvatsko, očitovali pri vsaki priložnosti, da so pravi članovi in pripadniki Hrvatske (incolae et nobiles regni Croatiae) in da spadajo pod jurisdikcijo kraljevine, kar jim je končno tudi sama vojna oblast, če tudi ne rada priznala (Erdbeschreibung). S povdarkom pravita Peter Gačani, skrbnik malodobne Renate, hčeri „vitežkega in poglavitega Hranilovića Jurja, kapitana

Slunjskega“, in knez Janko Hranilović v pogodbi radi delitve posestva Šošičkega, pisani v Črnomlju 25. marca l. 1700 pred baronom Iv. Apfaltrernom in več prič mestjanov in prebivalcev mesta Črnomlja, da so Šošice pod krono ogersko (sub corona Hungariae), pa da jih imajo soditi županijski sodniki, ko bi ugovor prelomili (Izvirnik v zbirki gosp. R. Lopašića).

Iz dóbe medsebojnega prepira in pogajanja med vojaškimi oblastmi in stališi hrvatskimi radi Žumberka navajamo sledeče momente. Ko je zarad bune l. 1701 prenehala v Liki in Krbavi mestjanska uprava, obečali so Dunajski prvaki zastopnikom Hrvatske, da bodo v zameno za te starodavne županije pod bansko vlast prišli kraji okoli Kapele in Žumberka. Ker pa to ni nobenkrat izvedeno, poprosili so stališi Hrvatski l. 1733, da se kotar Žumberški potem predeli Zvečaja, Dubovca, Švarče, ktere je držal general Karlovski, zamene s kraljevino za novo trdnjavo Orlovac pri Karlovcu, ki je imela obsegati 2000 oral šume, 102 oral njiv in travnikov, za 111 voz sena. (Acta confinaria v knjižnici akad. jugosl. — Saborski zapisnik za l. 1733 v zem. arhivu). Ker pa Orlovac radi povodenj ni bil sezidan, niso

zujejo fakijski nemški listi, ki noč in dan pišejo, da se le združiti nikar! Če je toraj tem listom toliko ležeče na tem, da Hohenwartov klub z Liechtensteinovim nezdržen ostane, nam mora, kar nas je konservativnih, vse na tem ležeče biti, da se prej ko prej zopet zberemo okoli enega in istega skušenega vrhovnega voditelja in ta naj bo za vso desnico grof Hohenwart.

Boj, v kterega je Avstrija dandanes že skoraj dva desetletja zapletena, je jako čuden **politični boj**, kteremu so dali ime: boj med liberalizmom in konservativizmom. To imenovanje je popolnoma napačno, še veliko bolj napačno, kakor izraz „kranjska špraha“, namesto „slovenščina“. Tukaj se ne bje liberalizem s konservativizmom, temveč neverstvo in politično pobalinstvo s konservativizmom! Liberalizem, s kterim se v Evropi ponašamo, ni drugzega, nego to, kar smo ravnokar o njem izgovorili. Pravi liberalizem, kteri se je v Ameriki razširil, je ravno nasprotje našega. Kdo je pri nas liberalen? Tisti, kdor vse zasmehuje in nad vsem nos višje, kar ima le še količkaj katoliške vere ali le še količkaj katoliškega duhovna spoštuje. Odločno pa povdarjamo, da le katoliško našim liberalcem tako zelo smrdi, da vedno nad njim reže. Protestantje, pravoslavni, židje in vsi drugi verniki so jim dobro došli. Le berimo njihove spise, kako nikdar ne pozabijo proslavljati pravoslavne vere, po eni strani, ko med tem katoliško po drugi z nogami in rokami obdelujejo. Zakaj tako? Ker so liberalni? Ne! Zato ker so neomikani, nestrpljivi, ker ne vedo, kaj je liberalno. Pravi liberalni človek vsem jednake, t. j. vsakemu svoje pravice privoši. Če je temu res tako, potem smo pa konservativci v pravem pomenu besede liberalnega duha, kajti mi vedno povdarjamo, da naj se dá vsakemu svoje in se v tem smislu tudi za svoje pravice borimo. Kaj pa so potem oni, ki so si prisvojili ime liberalci? Nič drugzega, nego neotesani zasramovalci vere in duhovnov, ker so katoliški, kajti pravoslavne vere in popov teh ljudi nisi še nikdar slišal grditi in zasramovati jih. Kdo da bo toraj v tem boji zmagal in kdo ne, ni težko uginiti. Pravica je na naši strani in tudi zmaga nam ne more izostati. Konservativizem, če ne bo zagazil na pot enostranosti, prevladal bo, ker mora, danes ali jutri po celi Avstriji. Poprej se mora pa Avstrija popolnoma židom iz rok spuliti, kajti to so Vam prvi stariši današnjega humbuga, ki se liberalizem imenuje.

Upor med **delavci v Trebiči** na Moravskem, ki je bil minuli teden, provzročila sta dva fantalina, ki še za ušesi nista do dobrega suha. Strojarski učenec Chlumsky in njegov tovariš Horak, sta bila v anarhistične spise vsa zaljubljena in sta si jih tudi naročila. Po 60 iztisov jih je vedno hodilo na Chlumskega in ta jih je širil med delavce, ter je tako sejal nezadovoljnost med nje, o kteri se do sedaj ondi ni prav nič slišalo. Saj pa tudi povoda ni bilo za njo, kajti delavci so si na teden po 12 do 20 gld. prislužili in niti jednemu ni na misel prišla kaka pritožba. Iz tega je pač razvidno, da je človek take spise razširjajoč hujši od vraga. Kar se temu ni posrečilo, Trebiške delavce namreč nesrečne storiti, napravila sta pobalina Chlumski in Horak s svojimi brošuricami. Zato bota pa tudi svoje plačilo dobila. Odgnali so ju že v Iglavo. Zločinca potegnili sta pa še tudi celo vrsto družih za seboj, ki so se dvignili proti obo-roženi oblasti, da bi bili oprostili zaprta tovariša in v roke dobili zaplenjene knjige. Najhuje jih bo pokopala sila, s katero so se protivili razganjajočim jih orožnikom in e. kr. komisarjem, na ktere so kamenje metali iz tlaka poruvano. Metali so ga s tako silo, da so se v nasprotnem zidu luknje po paleu globoko poznale. Občudovanja vredna bila je mirnost in hladnokrvnost orožnikov, s katero so 2000 rogoviležev razgnali. Da so nekaj posebno divjih hudo poškodovati morali braneči se, razume se samo po sebi. Vojaki prišli so jim še le drugo jutro ob 5. uri na pomoč.

bila niti zemljišča zamenjena. Ko je trebalo l. 1749 preustrojiti bansko krajino, ter so Hrvati za ta namen odstopili velik del provincijala, zahteval je sabor na novo, da se Žumberk razvojači, ali temu ne samo da se ni zadovoljilo, nego je celó vojaški sastav Hildenburghausenovim nalogom uveden v celem Žumberku, ta kotar zedinjen s Petazzijevim (Slunjskim) polkom, a v Žumberku popisano 900 vojakov pod zapovedjo majora. Mnogobrojne tožbe in prosvedi Zagrebske županije in hrvatskega zbora radi vmešavanja in nasilja vojaških oblasti bile so zastonj vse do 30. januarja 1760, ko je na silne tožbe vlastelinov Čolnča in Hranilovića na generala Petazzia radi raznih nasilstev in radi tega, ker je bil 25 kmetov imenovanih vlastelinov uvrstil v bojne čete, dobil nalog bojnega večja general Karlovški, da ne vznemiruje vlasteline Žumberške, ki spadajo h kraljevini hrvatski, in da ne popisuje vojakov izmed njihovih kmetov.

(Konec prih.)

Vnanje države.

Jonáš, novoimenovani **amerikanski konzul za Prago**, se je sam oglasil, ko je zvedel, zakaj da se ga Avstrija brani, in je rekel: „Ni res, da bi bil on zarad kakega hudodelstva iz Avstrije v Ameriko pobegnil, in tudi ni res, da bi bil on ondi kedaj poprej v kakem ameriskem listu čez Avstrijo zabavljal. On je šel v Ameriko leta 1848, ker se v Pragi po svojih prostoljubnih idejah z ondašnjim absolutizmom ni več strinjal, ko se mu je bilo zarad liberalnih nazorov krute roke bati. Ko se je čez nekaj let v Prago na obisk povrnil, se mu ni prav nič žalega storilo, ker je bil že drug duh na državnem površju v Avstriji. Redaktér je on sedaj prvokrat in v Wisconsinu izdaja čeho-slovanski list. Avstrija toraj nima povoda, da bi se njegovega imenovanja za ameriskanskega konzula v Pragi branila“. Ravno tako vganili so tudi v Washingtonu, kjer so djali, da če bi Avstrija ne sprejela Kelleya za poslanca na Dunaji in Jonáša za konzula v Pragi, ne bodo družih imenovali, temveč oboji mesti prazni pustili. To tirja sedanja v Ameriki na krmilu stoječa demokratska stranka, ktera je Clevelanda takorekoč prisilila, da je oba ta dva moža imenoval, ki imata velike zasluge za demokrate in pa vrlo priljubljena sta. Cleveland ju je moral imenovati, če ni hotel sam sebi škodovati in ravno tako bo moral sedaj pri njunem imenovanju ostati, če bo hotel svoji stranki vstreči. Kelley je zaslužen mož v državi Virginija in so vsi ondašnji poslanci odločno zahtevali, da naj se le on za poslanca na Dunaj imenuje; Jonáša pozná ves Wisconsin, kjer je posebno veliko Čehov. Čehi v Ameriki so pa od prvega do poslednjega demokrate in so pa Clevelandovo izvolitev na vso moč podpirali. Za protiplačo zahtevali so pa sedaj vsi ameriko-česki listi in poslanci, da mora Jonáš v Prago za konzula. Pri tem bo tudi ostalo. Ali bodeta ta dva v Avstrijo prišla ali pa nobeden, — tretjega tukaj ni! Ko bi Cleveland hotel druga dva izvoliti, je sam zgubljen, kajti v tistem trenutku obrnila bi se vsa njegova stranka od njega, češ, da je „pre-slab v kolenih“, opozicija bi pa nezaslišano glorio zagnala. To vse pa Cleveland prav dobro vé in bo tudi rajši mož-beseda ostal, kakor pa da bi predsedništvo pustil.

Francozje praznovali so letos obletnico, v spomin naskoka bastille v minulem stoletju. Republika je namreč v ta spomin praznik po celi državi oklicala. Lansko leto je na ta praznik nekaj Nemcev in nekaj nemških zastav v Parizu velikansk škandal provzročilo, na kterem so potem diplomatje več tednov krpali. Letos je bilo vse mirno. Parade vršile so se z veliko slovesnostjo; govori so bili povsod navdušeno sprejeti in celó 10.000 dijakov v dijaške batalijone uvrstjenih kretalo je pri defiliranju na občno zadovoljnost. Kakor vsako leto, vdeležilo se je te slavnosti v Parizu tudi več Alzacijanov in Lorenov, kteri še vedno ne morejo pozabiti francoskega podaništva in se nemškega navaditi. Vse je bilo tako, kakor druga leta, le ljudi je bilo nekaj manj in pa nemški škandali so izostali. Nikogar ni bilo, ki bi bil zabavljal. Hôtel „Continental“, kterega je lansko leto tolikanj srbelo, da je moral nekaj nemških zastav venkaj obesiti in so mu potem za tiste Francozi okna zdrobili in vrata razbili, je ostal letos lepo pri domačih francoskih zastavah; nemške niti videti ni bilo. Povsod se človek kake nepriljubljene mu reči še obrani, le pri nas se na noben način ne odkrižamo zoprne nam nemške zastave Frankfurtarice iz leta 1848. Sicer bi se je tudi že odkrižali, če bi se njen drog ne naslanjal na podporo od zgoraj. Tako je pa vse delo zastonj, vsaj za sedaj. V kazenskem zakoniku je prepovedano drug drugzega dražiti, in kakor nalašč za to dopušča se nemška zastava. Francoska državna policija je v tem oziru resnejša in ima — mir!

Na **Bolgarskem** imajo Rusi še vedno velik vpliv. Učiteljica Jirkov izdaja v Sofiji nek list, v kterem je Rusom marsikako trpko pod nos dala. Kaj ji je to pomagalo? Ob službo je prišla, bolgarski minister šel je pa k ruskemu diplomatskemu agentu, da naj nikar ne zameri, kar je ženska roka pisala. Kljubu temu pa vendar Bolgari Rusov ne morejo nič kaj trpeti, tako po Bolgariji sami, kakor tudi po iztočni Rumeliji. Tudi ondi listi zabavljajo Rusom, kjerkoli jim morejo, in so s tem že celó generalnega guvernerja v zadrego spravili, da se je moral ruskemu diplomatskemu zastopniku opravičevati, kajti posebno poslednjega so jako srdito napadali.

Ruski car letos ne bo šel obiskat našega in nemškega cesarja; časniki trdijo, da je to tako gotovo, kakor bi bilo z žebljem pribito. Sploh car letos ne bo nikamor po svetu šel. Njegova edina pot bo v Kodanj k ondašnji kraljevi družini, s katero je v najbližjem sorodu. Kaj pa, ko bi to opuščenje potovanja bilo v kaki zvezi z Afganistanom?

Afgansko vprašanje je kar čez noč takorekoč razbeljeno postalo. Tukaj se prvič čuti, da na angleškem drug mož sedi na prvem mestu, kakor je bil Gladstone. Le-ta je bil prijenljiv, Salisbury je odločen in trmoglav. Vsled tega nastalo je vprašanje: čegav bo Zulfikarski prelaz ob afgansko-turkestanski meji. Časniki so prinesli novice, da so oboji jeli prodirati s svojimi krdeli. Telegraph je raznesel včeraj in predvčeranjem po celi Evropi, da so Rusi svojo vojsko v Mervu in Pulikhisti

zdatno pomnožili, Angleži pa da se pomikajo od Kabula v Herat, kamor so štirji peš-polki že prišli, drugi so pa še na potu. Ta novica šinila je evropskim borzom kakor strah po mozgu, akcije so padale po 2 do 3 gld., zlato in srebro dvignilo se je pa kviško, da bi človek tako v naglici tega ne pričakoval. Tega straha bi borza ne bila doživela, če bi bil še Gladstone v Londonu imel prvo besedo, kajti z njim bi se bili Rusi že toliko pogovorili, da bi bil Zulfikarski prelaz, če tudi v afganski oblasti, več v ruskih nego v afganskih rokah. Salisbury o tem noče nič vedeti; on za Ruse v tem oziru ne pozná drugzega načela, nego koristi Angleške in se tega tudi držati misli, kajti Zulfikar se mu tega vreden zdi. Zulfikar je gorski prelaz tik afgansko-ruske meje ob reki Herirud in cesto v Herat popolnoma zapira. Jedna cesta v Herat ob reki Kušk namreč je že v ruskih rokah; sedaj naj jim pride še prva, če Zulfikar dobé in mi smo na hladnem, misli si je Salisbury, in je Rusom Zulfikar naravnost odrekel. Rusom, to se zná, da bi bila trdna pozicija ob Zulfikaru ravno tako ljuba, kakor dobljena vojska, kajti brez skrbi maširali bi potem ruski batalijoni v Herat in od ondot po celem Afganistanu. Emir Abdurrahman šel bi jih sam sprejemati, kajti Angleži so si o njem že stalno oceno napravili, da je njegova lojalnost — piškava! Dve ruski armadi stojite že na poti proti Heratu, če je res, kar je telegraf včeraj in predvčeranjem po svetu raznašal. Prva pod vodstvom generala Komarova pomika se polagoma ob reki Kušk proti Heratu, druga bliža se Zulfikarskemu prelazu. Merv in Pulikhisti prenočevala bota pa rezervo toliko časa, dokler je ne bodo pred Heratom potrebovali. Nekaj bo že resničnega, sicer bi ne bili 4 angleški polki Herata zasedli! Kakor sedaj med obema državama vojne akcije stojé, se pač sme trditi, da so Rusi pripravljeni za boj, Angleži pa prav nič. Med tem, ko so se v Petrogradu in v Londonu pogajali za Afganistan, maširale so ruske čete po Transkavkaziji teden za tednom proti Afganistanu in jih je prej ko ne sedaj toliko ondi, da jih bo zadosti za prvi začetek. Kako pa je z Angleži? Malo četo, ki so jo imeli pri Ravulpindi zbrano, so zopet raztresli, parnike razorožili in tako sedaj nimajo prav ničesar v roke vzeti, ko bo menda pravi čas prišel. Ali bo sedaj vojska? Ne vemo; Skoraj da, vsaj vse tako kaže, če tudi angleški listi trdijo, da ni še nevarnosti. Pomisliti je pa treba, da imajo sedaj na Angleškem Salisbury-ja in ne več Gladstonea. Salisbury ne bo nikjer prijenjal, kjer ne bode moral.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljanske okolice, 16. julija. Ko sem bral novo postavo o zavarovalnih družbah, da morajo po 2% dohodkov plačevati za gasilne družbe, se mi je precej zdelo, da se je s tem naložilo le zavarovanim novo breme davkov; ker dosti neumna družba bi bila, ko bi ne znala tako skriti tega priklada med premijo, da bi se ne videl. „Slavija“ je pa posebno priprosta; ta kar naravnost tirja od zavarovancev to priklado. Ne vem, kako da skušnja Tržaška ni izučila naših deželnih poslancev, ki so bili ravno vlani primorani dostaviti k podobni postavi, da se ne smejo ti odstotki pobirati od zavarovanih, temuč da jih mora družba sama nositi. Po mojih mislih „Slavija“ te odstotke tirja proti duhu postave, zato naj sl. deželni odbor skrbi pozvedeti, koliko teh odstotkov je bilo v resnici plačanih, da jih prišteje k dohodkom in od vse vsote naloži davek. Jaz se ve da ne bom plačal teh odstotkov in se dam raji tožiti, ali od zavarovanja odstopim. Zavarovanje zoper ogenj je v obeh postavodajalcev postal luksus, ker se je začel z davki obkladati; treba bo toraj opustiti zavarovanje. Sploh pa zakaj se ne napravi deželna zavarovalnica, da moramo iz dežele toliko davkov pošiljati. Jaz mislim, da bi visoka vlada rada naložila svojim davkarjem dolžnost, da naj še za deželne zavarovalnice premije pobirajo, če bi se prosilo za to. Zdaj pa smo na milost in nemilost zasebnim družbam izdani, ki z vsakimi ničevni izgovori hočejo enkrat določeno premijo povišati. Meni saj se je tako godilo. Dvakrat sem poslal naravnost k glavnemu zastopu „Slavije“ v Ljubljani plačati, da bi prihranil poštnino, a več sem moral plačati, kakor je bilo nakazano. Ravno tako ima imenovana družba, ali bolje g. Hribar navado, nekaj pred obrokom pisati, koliko se ima plačati, in vselej več tirja, kakor je prej pogojeno. Pa imam navado taka pisanja v kot vreči in pošljem sedaj vselej le po pošti, kolikor je bilo v začetku pogojeno.

Iz Cirkniške dekanije, 15. julija. Iz vseh krajev, kjer so naš prevzvišeni gosp. vladika zakrament sv. birme delili, prejeli ste dopise, le iz Planine pričakovali smo ga zastonj. Sicer pišem nerad te vrstice, a kakor naj prejme dober delavec vredno plačilo, itak naj nemarneža in lenuha zadene zaslužena

kazen. In tako je s Planino. Kaj tacega ne zgodi se kmalo kje, kakor se je ravno tukaj. Čast. gosp. župnik oznanil je z lece, kdaj se mil. knezo-škof pripeljejo iz Logatea, ter jim toplo priporočal, da naj jih sprejmejo kolikor je mogoče dostojno. Vsak pameten človek bi sklepal, da se to samo ob sebi razumé, da bodo vsi farani z vso silo na to delali, željo č. g. župnika spolniti, saj to je faranov lastna čast. A temu ni bilo tako. Naš občinski zastop, na čelu mu sicer obče spoštovani in poštenu župan, g. Kovšča, ta dan ni imel sam le drugega posla čez glavo, da celó konje in voz blagovolil je odploslati od doma. Preč. g. dekan iz Cirknice želeli so, da bi vsaj eden mož iz Planine prevzvišenemu vladiki se poklonil, a tudi to se ni zgodilo. Res, da je g. župan pol ure pozneje prišel, da bi se peljal naproti, a kje je bil že voz dekanov. Očitno toraj izrečem, da je to neodpušljiva nemarnost občinskega zastopa; kaj tacega se menda še ni zgodilo, koderkoli so mil. knezo-škof birmovali. V drugi vrsti se je občina sploh ravno tako obnašala. Le par starih ženice in nekaj možakov, ki bi jih skoraj na prste soštel, so se prikazali pri cerkvi. Kje pa je šolska mladina ostala? Vsaj ta naj bi bila višjemu pastirju čast skazala, ki mu po vsi pravici gré. Da, ta pa je — šolska mladina namreč — ostala večinoma doma. Morebiti, da ni bila preveliki množici ljudstva v napotje?! To pa je največa sramota, ki si je človek misliti zamore. Prišli so res nekteri otroci ter se zbrali pri cerkvi, a ti so bili menda, kakor sem pozneje zvedel, večinoma le iz drugega razreda, ker le g. učitelj tega razreda jim je v šoli naročil, da naj pridejo. Vodja šole, g. B., pa je baje pri neki priložnosti ošabno besedo izustil, namreč: kaj gré meni škof mari? To je nad vse čudno. Tedaj voditelju šole, pa mu prihod škofov ne gré mar? Vprašam toraj, mar li se to pravi, mladino „religiös-sittlich“ vzgojevati? Ne vem, kaj bi kompetentna oblast k takemu ravnanju pri taki priliki Vašemu obnašanju rekla!? Tako ravnanje je nezaslišano in želeti je, da višja šolska oblast to obnašanje po zasluženju pokara. Sam blag. deželni predsednik rekel je gg. nadzornikom, da naj na to delajo, da učitelji z duhovščino v slogi in miru živé, pri nas je, kakor vidite, s slogi pri kraji. Če je presvitli knez sam mil. vladiki dostojno čast skazoval, pač bi tudi vodja trirazredne ljudske šole Planinske moral vedeti, kaj je prav in spodobno. (No ta B. mora biti silno mogočen gospod! Vredn.)

Otrok birmancev je bilo mnogo, ker minulo je že 6 let, kar ni bilo birmo tukaj. Da je bila tudi lepa cerkevica sv. Duha blagoslovljena, je itak že Cirkniški dopisnik povedal, a pozabil je opomniti, da je bil v spremstvu škofa proti Cirknici tudi čast. g. župnik in čast. g. kaplan, zadnji spremil jih je do Cirknice.

Iz Kamniškega okraja, 16. julija. Dve okrožnice je razposlalo slavno c. kr. okrajno glavarstvo Kamniško pretekle dni; prva zadeva praznovanje nedelj in zapovedanih praznikov, druga pa zakopavanje mrhovine, da se namreč mora vselej taista konjaču oddati, če ne, zapade stranka ostri kazni v denarjih ali zaporu. Poslednje se mora blezo štirikrat oklicati pri farni cerkvi. Za občine, ktere so daleč od konjača, je ta postava zelo občutljiva, kmetu pogine živinče prase, jagnje itd., mora mrhovino konjaču naznaniti, da pride po njo na stroške gospodarja, kteremu je žival poginila, tedaj dvojna nesreča: zguba živali in draga potnina konjaču. To pa za revnega kmeta ni lahka stvar, praseti si je kupil, ko je na pr. veljal 4 gld. in čez nekaj dni mu pogine. Konjaču se mora po postavi naznaniti, da ga pokoplje, toraj najpred dolga potnina je lahko mogoče dražja, kot kupna plača za prase; kje bode vse to ubogi kmet vzel, ko je komaj toliko spravil skupaj, da je živinče plačal?

Ta stvar bi se menda tudi drugače dala vkreniti. Občine, ktere so daleč oddaljene od konjača, naj bi deželni zbor prosile, da bi postavo o tej stvari toliko spremenil, da bi one po zanesljivih možeh mrhovino spravljale v kraj, vsaj ima že tako vsaka občina svoje živalsko pokopališče, zakaj bi same v korist občanov ne spravljale mrhovine. Toraj občine, potrkajte na vrata deželne zbornice, znabiti se Vam odpró. Saj postave morajo biti tako napravljene, da so v korist ljudem, podložnikom, ne pa na škodo.

Domače novice.

(Sklep sv. misijona v Ljubljani) se bode iz-

vršil po sledečem sporedu: Zjutraj ob 9. slovesna sv. maša, po maši bodo blagoslovljeni križeči, svetinice, moleki itd., zadnjič blagoslov papežev. Nekako ob 10. bode blagoslov sv. misijonskega križa, potem sklepni govor premil. knezoškofa. Zadnjič bode spreved z misijonskim križem po parnih ulicah do nove ceste potem za vrtmi po kravji dolini v cerkev nazaj in zahvaljena pesem „Te Deum.“

(Tatvina.) V Št. Peterski kosarni zmanjkalo je pred nekterimi dnevi iz argmentacijskega založišča c. kr. pešpolka nekaj usnja in podplatov, skupne vrednosti 15 gold. Tatú iščejo.

(Jako nevarnega sleparja) spravila je Ljubljanska mestna policija pod ključ. Ljudovik Kržišnik, tako mu je ime, je bil v bel. Ljubljani menda edini človek, ki je živel, kakor ptice pod nebom, ki ne sejejo in ne žanjejo in se je oblačil kakor lilije na polji, ne da bi bil kdaj za kako pošteno delo prijel. Živel je tako rekoč od danes do jutri od ponočevanja z vlačugami, od tatvine in sleparstva. Po Ljubljani je bil sploh znan pod imenom Bacin. Dolgo dolgo zasledovala ga je policija, ali Bacin je bil prekanjen lesjak, ki se je povsod zmuzati znal, kar pa ni čuda, kajti on je bil jeden tistih „kriminaldohtarjev“, kojega ni pri nobeni porotni obravnavi manjkalo. Ondi se je učil, kako da se mora človek varovati zanj, ki so med paragrafi kazenskega zakonika nastavljene; ondise je tudi učil, kako da se je treba zagovarjati, da se človek „dobro izreže“. Če mu bo vse to na korist, Bog vé, kajti že pri mestnem redarstvu so že do sedaj konstatovali dvajset pregreškov in zlo-dejstev, ki se jih je Kržišnik iz dobičkarije vdeležil. Obdolžen je jednega hudodelstva tatvine, dvakrat sodeleža pri tatvini, dvanajstkrat hudodelstva goljufije in dvakrat hudodelstva izneverjenja. Do sedaj znanih je 11 oseb, ki jih je Kržišnik v škodo spravil; če jih je več, pokazala bo bodočnost. Danes so ga izročili deželni sodniji

(Založimo ktero usmiljenim sestram), si je menda mislil „Slov. Narod“, ki je predvčeranjem poročal sicer resničen prigodek v blazniškem oddelku Ljubljanske bolnišnice, a poročal ga je tako, da si ne moremo drugega namena misliti. Prigodek je ta: Trgovec L. iz Trsta je bil večkrat jako nemiren; žugal in napadal je zdravnike in strežaje. Pred 4. dnevi postal je besen in napadel strežaja, kteri bi se bil smel le braniti, a ta pa je prijel besnega ter ga na tla treščil. To je ponavljal večkrat, dokler je blazni konečno obležal — ni se mogel več ganiti zlomil mu je bil namreč hrustanec in ga težko poškodoval.

Pripoznati moramo, da smo mi „faktum“ zelo enako pripovedovati šlišali, a za to usmiljene sestre krivičiti, nam ni na misel prišlo, ker nam je naprava znana. Stavek „Slov. Naroda“: „vršil se je čin, kteri zadostno znači, kako da skrbi red usmiljenih sester za postrežbo bolnikov,“ znači tudi popolno „Slov. Narod,“ kakega duha je. Kako krivdo, prašamo, imajo usmiljene sestre pri tem? Če se je vedelo (in vedelo se je), da blazen L. je nevaren, zakaj so ga tu pustili? Zakaj ni bil prestavljen na Studenec?

Dalje sestre ne smejo nobenega strežaja vzeti, če ga dotični zdravnik ne potrdi. Tudi ta strežnik je bil zdravniku predstavljen, od njega potrjen ter potem v službo sprejet. Če je bil surov, kaj morejo sestre zato?

Dalje smo pa že tudi pred leti čuli, da zavoljo gnječe spijo v hodniku strežaji in blazni. Toraj le čudo, da se večkrat kaj enacega, ali še kaj hujšega ne primeri. Zakaj se reč ne preišče in pravi red ne napravi? Če je pa le primerljivej, tak je primerljivej in kaj morejo usmiljenke zato? Mar li ni očiten hudovoljen namen v „Nar.“ opazki: Založimo eno usmiljenim sestram!

(Tramvaj ali železnica?) Tako se vpraša „Soča“ in pravi: Nekaj bo; govori se, da se napravi prava navadna železnica iz Sežane v Vipavo in od ondó v Logatec in Gorico; iz Sežane v Trst pa tramvaj. Če bo res, si bo s tem promet na Goriškem silno pomogel.

(Na Koprskem učiteljšči) vršili so se zrelni izpiti od 16. junija do 11. julija; vdeležilo se jih je 15 kandidatov in jeden privatist. Med temi je bilo 10 Slovencev, 3 Hrvatje in 2 Laha. Štirje so dobili spričevalo prvega reda z odliko. 9 jih je preskušnjo dostalo, 2 jo bodeta ponavljala po počitnicah in 1 (privatist) je pa padel iz več predmetov.

(Na Goriškem učiteljšči za učiteljice) delalo je 16 kandidatnj izpit zrelosti in sicer 6 Slovenk in 10 Lahinj. Vse so napravile skušnjo z dobrim vspehom, 3 so pa še odliko dobile in to 2 Slovenki in 1 Lahinja.

(Na smrtni postelji) je Goriški tovarnar vitez Ritter. Mož, če tudi luteranec, se je vseskozi lepo vjemal s katoliško duhovščino in je za poduk svojih delavcev v krščanskem nauku vestno skrbel. Za Slovence pa nima nikakih zaslug.

(Zrakoplov) z napisom „St. Peter“ je dne 5. julija priplul v gore čez Banjšice ter je tam na Bregu prišel na tla. Napravil pa je mnogo strahu pri ljudeh, ki niso vedeli, kaj pomenil ta prišlec. Menili so nekteri, da vol plava po zraku; drugi, da sod pleše po višini pod obnebjem; tretji so sodili, da zlodej hodi po zraku. Bali so se možje rekoč: sodni dan bo. Ljudstvo se je zbiralo, strahu treslo in jokalo. Prikazen pade na tla, in našel se je srčen mladenič, ki si upa z velikim drogom iti nad to podnebno zverjad. Ali, o gorje! zrakoplov se pomakne za nagajivcem. V strahu in trepetu se spusti dečko v tek, in marsikterega oblije mrzel pot. Zdaj pride star možiček ter ljudi reši strahu in negotovosti rekš: to je „luftbalon“, kakeršne po svetu pogosto spuščajo v zrak. Strah se je spremenil v jezo, ki nesrečno prikazen obsodi, — raztrga — sežge. Ljudje pa so rekli: to je vredno v „cajtenge“ djati. („Soča“.)

Telegrami.

Petrograd, 18. julija. Nasproti vznemirjalnemu pisarenju zunanijh listov pravi „Journal de St. Petersburg“, da pomnožitev ruskih čet ni zdatna in da bo ruska vlada vedno na to gledala, da se ne bo nič podvzelo, kar bi bilo v nasprotju z obstoječimi razpravami, ali bi njihov rezultat celo kompromitiralo. Javno mnenje naj se nikar ne plaši po ničevnih čenčah.

London, 18. julija. Do sedaj se ni bati, da bi se diplomatska zveza med Londonom in Petrogradom pretrgala. Nadjati se pa tudi ni, da bi Salisbury dovolil, kar je Gladstone odrekel. „Times“ in „Standard“ se nadjata, da bodo sedaj Rusi odjenjali.

Madrid, 17. julija. Od začetka pa do danes zbolelo je na Španjskem blizo 60.000, pomrlo pa 17.000 ljudi za kolero.

Tuji.

16. julija.

Pri **Maliču:** Vojteh Baillière, zasebnik, iz Pariza. — Miroslav Eppinger, trgovec, iz Stuttgarta. — Josip Kreim, trgovec, z Dunaja. — Anton Veleich, zasebnik, iz Trsta. — Jurij Jovanovič, knjigovodja, iz Bosne. — Dr. Höfer, c. k. štabni zdravnik, iz Zadra. — Neža Kram, zasebnica, iz Kočevja.

Pri **Stonu:** Alfred Oecola, zasebnik, iz Mailanda. — Henrik Löhrer, ces. svetnik; Rudolf Löhrer, jurist, in J. Dolfuš, zasebnik, z Dunaja. — Oton Müller, trgovec, iz Goerlitz. — Henrik Horn, in Božidar Maiehl, c. k. poročnika, iz Simmeringa. — Leopold Lipp, kr. ogr. finančni svetnik, in Ana Ossinach, zasebnica, iz Reke. — N. Donnemüller, zasebnik, z družino, iz Rudolfovega. — Luk. Kunstek, c. k. profesor, s soprogo, iz Ptuja. — Dr. J. Menzinger, odvetnik, iz Krškega.

Pri **Južnem kolodvoru:** F. Hrovat, kaplan mornarice, iz Pulja. — Janez Rozina, s soprogo, iz Črnomlja.

Pri **Avstrijskemu caru:** Lucijan Finel, trafikant, iz Trsta.

Dunajska borza.

(Telegrafčno poročilo.)

18. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 35 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 20 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ — „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 80 „
Akcije avstr.-ogerske banke	869 „ — „
Kreditne akcije	283 „ 40 „
London	124 „ 85 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 89 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 88 „
Nemške marke	61 „ 30 „

Od 17. julija.

Ogerska zlata renta 4%	98 gl. 10 kr.
„ papirna renta 5%	92 „ — „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 96 „ 60 „
„ Länderbanks	94 „ 75 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	562 „ — „
„ državne železnice	296 „ 50 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	194 „ 25 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128 „ — „
4% „ „ 1860	500 „ 139 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 167 „ 50 „
„ „ 1864	50 „ 166 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 178 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 22 „ 25 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	114 „ 75 „
„ Ferdinandove sev.	106 „ 25 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ — „

Slomšekovih zbranih spisov

IV. knjiga:

„RAZLIČNO BLAGO“

ravnokar izdana, dobiva se pri izdajatelju čast. gosp. Mih. Lendovšek v Makolah (Maxau bei Pölsbach) po 1 gl. s poštnino vred. Tržna cena po knjigarnah ji je 1 gl. 40 kr. za trdovezan, 1 gl. 30 kr. za broširan iztis. — Obsega tri oddelke: I. „Šolain odgoja“, str. 180; II. Narodna politika in narodo gospodarstvo, str. 183—354; III. Razna (5) tvarina, str. 357—428.

M. RÖSSMANNOVA

trgovina s steklenino, porcelanom in ogledali

Ljubljani

priloga svojo bogato zalogo namizne, kavne in čajne posode, ter raznih družih reči za luksus belih in pisanih. — Posebno velika je zaloga ogledal v zlatih okvirjih in brez okvirjev, zlatih okvirjev samih, svetilnic za petrolej, bronastih svetilnikov (lustrov) posode za pijačo in za namizje; vse po jako nizkih cenah.

Kdor hoče včasih kako uro smešno prebiti, naroči naj se na

„Jurjev koledar“,

katerega bo izdalo vredništvo „Jurja s pušo“ v Trstu. Cena mu je 55 kr.

Izšel bode meseca oktobra t. l.

„Jurjev koledar“ obsegel bo razun koledarja obilo šaljivih spisov, pripovedk, pravljic vse z ličnimi podobami okinčano. Prerokoval bo Jurji, kot pravi prerok vse kar se ima zgoditi, celo vremena bo pogodil. Ugork izrekov, šaljivih pesnic ne bo manjkalo. Denar in pisma naj se pošiljajo

upravnistvu „Jurja s pušo“ v Trstu.

Zahvalna pisma.

Gospodu Gabrijelu Piccoli, lekarju v Ljubljani.

Prosim Vas, izvolite mi zopet poslati izvrstne Vaše „želodečne esence“, katere je že mnogim pomagala, 24 steklenice.

Ljubno, 15. maja 1884.

Matej Strnad, župnik.

Prosim da mi s poštnim povzetjem pošljete 24 steklenice Vaše zares izborne „želodečne esence“ Na Ponikvah, 21. maja 1884.

Anton Batagelj,
vikar, pošta St. Lucija pri Tolminu

Osemnajst let bolehal sem na želodec in uže sem mislila, da ne bom nikdar več zdrava. Kakor pa sem dobila Vašo „želodečno esenco“ mi je že po nekaterih steklenicah odleglo. Sedaj sem pa zdrava in dobro rejena.

Roveredo, Tirolsko, 10. februarja 1884.

Marija Schwarz.

Prosim, da mi zopet pošljete 12 steklenice Vaše „želodečne esence“, katere me je popolnoma ozdravila od bolečin v želodec. Moja sestra je v svojem 66. letu ozdravila, ko je šest steklenic porabila, če tudi je popred mnogo let bolehal.

Liezen, 5. marca 1884.

Franc Stanko,

prometni čuvaj št. 83 na gorenjem Štajarju.

Piccolijeva želodečna esenca,

od Piccoli-jeve lekarne v Ljubljani, ozdravlja, kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval, bolezni v želodec in trebuh, bodežje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migrene itd. in je najboljši pripomoček za gliste pri otrocih.

1 steklenica 10 kr. Izdelovalec jo pošilja tudi v zabojih po 12 steklenic skupaj za 1 gl. 30 kr. Kdor je vzame več, dobi primeren odpust.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni Piccoli-ja pri Angelju v Ljubljani, dunajska cesta. Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska.

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (25)

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Domovinoslovje	— „ 20 „
i) Pripovedi iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina Štaj. Slovencev	1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10,

priloga stalno, dobro izbrano zalogo najbolj-sega kmetijskega in poljedel-skega orodja in strojev, posebno krmoreznic Henrika Lanža v Mannheimu, izvrstna orala (pluge), kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: Žitne sušil-nice, vozove, sani, pluge, sesal-nice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, ognja in tatov varne kase itd.; — potem izvrstni kamniški cement in poljski ma-vec (gips); dalje železnične šine in kovanja za stavbe, — vse to po naj-nizjih cenah v zalogi in po unanjem naročila, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (37)

Vzajemno zavarovalno društvo za življenje v Lipsiji (Leipzig),

ustanovljeno leta 1830 in 17. januarja leta 1874 v e. kr. avstrijski državi konce-sionirano.

Usojamo se naznanjati, da smo izročili gospodu

Jakobu Dobrin-u v Ljubljani

naš

glavni zastop za Kranjsko.

Dunaj, 13. julija, 1885.

Glavni zastop za Avstrijo:

C. F. W. Krüger, podravnatelj.
Pisarna: Dunaj, IV., Karls-gasse 15.

Zavarovalni stan koncem leta 1884 več kot 220 milijonov državnih mark. — Pre-moženje društva koncem leta 1884 nad 47 milijonov državnih mark. — Popolni dobiček dob-e zavarovanej.

Dividenda za leto 1885 iznaša 42% premije,

„ „ „ 1886 „ 43% „

Za vsa potrebna razjasnila in sklepanja zavarovanj priporoča se

(1)

JAKOB DOBRIN,

glavni zastopnik za Kranjsko, v Ljubljani, Gledališke ulice št. 4.

Častitim čitateljem „Slovenčevim“!

Po sodnijskem potu se mi je odpovedal prostor prodajališča, ter ga moram v začetku prih. meseca sprazniti. Iz tega vzroka vse blago razprodajam le proti povrnitvi cene, kar stane surova tvarina, toraj skoraj zastoj, le da prostore spraznim.

250 tucatov ženskih sraje iz najfinejšega angl. šifona in pravim švicarskim vezljanjem

200 tucatov ženskih nočnih korzetov delo najvišje umetnosti po 1 gl. 50 kr.; tucat po 16 gl. 50 kr.

250 tucatov ženskih spodnjih kril ravno tiste vrste, jako dolgih po celi

všiti, silno elegantni, prava krasota za vsako damo po 1 gl. 50 kr.; tucat po 16 gl. 50 kr.

470 tucatov moških sraje iz najfinejšega angleškega šifona, čvaternatih prsi razne ši-ro-

tiste iz najfinejšega pravega Schrollovega šifona najfinejši izdelane a la France po 1 gl. 70 kr.; tucat 18 gl.

80 kr. in po 2 gl. ali tucat po 22 gl. 50 kr.

1000 tucatov rjuh iz dobrega in teškega platna brez šivé, za največje postelje zadosti velike.

400 kosov domačega platna ¼ široke po 1 gl. 35 kr.; tucat za 15 gl.

po 30 vatlov; najboljša, najtežja in najkrepkeje blago te

vrste za domačo porabo, ¼ široko po 7 gl. 50 kr.; ¼

široko po 5 gl. 50 kr. komad. Ker je bombaž od dne do dne dražje, bo platno prav kmalo še enkrat tako

drago, kakor je sedaj. Kdor ga potrebuje, naj si ga brž naroči.

500 namiznih garnitur z vtkanimi cvetlicami, obstoječ iz namiznega prta in 12 servet, za

samo 2 gl. 85 kr. Ravno tiste jako fine francoske z bogatimi fran-

zami, za 12 osob garnitura po 3 gl. 45 kr. Namizne garniture iz najfinejšega damasta, z vtkanimi cvetlicami,

obstoječe iz velikega prta za 12 osob in 12 slinčnih velikih servet, vse jako fino, le 5 gl. 60 kr.

2050 tucatov Waffel-brisalk, gotovih in vsaka posebej zložena, z rudečo borduro in

dolgimi franžami, fino pikirane in jako krasne, tucat

za 3 gl. 75 kr.

3000 tucatov svilnih žepnih rut iz najtežje Lyonske svile v vseh barvah, vsaka

ruta druge barve za tucat le 3 gl. 30 kr.

4000 parov svilnih finških nogovic, pisanih v najlepših barvah, rudeče, mo-

dre, višnjevo, rožno, rujavo in chamois,

dolgi čez kolena, 3 pare za 1 gl. 15 kr.

230 gobelin-garnitur obstoječih iz dveh jako finih posteljnih pogrinjal in namiznega pogrinjala

z baržunastimi čofi v mešanih barvah, prekrasno dovršene, velja garnitura,

t. j. vse troje skupaj le 7 gl. 50 kr.

400 potnih plédov neizmerno velikih in debelih, tkanih iz najboljšega sukna po elegantnih

angleških vzorih na sivo, rujavo, mešano, z debelimi teškimi franžami.

Vsak teh plédov dá se zbog svoje izvanredne širjave in dolgosti rabiti za obleko, potno odejo, odejo na

postelji, ženski šavl. Še po 20letni rabi daste se iz vsacega napraviti po dve jako elegantni obleki,

vsled katerih se prihrani površina sukna, dežni plašč, paletot itd. Pléd prve vrste velja 5 gl. 50 kr.; druge

vrste le 4 goldinarje.

Cheviot-diagonalna roba za moško letno in jesensko obleko

v vseh najnovejših modnih barvah, gladka in melirana iz tkane čiste volne najboljše vrste, siva, rujava, modra,

olivnozelená in črna. Za celo obleko vsakemu zadosti veliko le 3 gl. 75 kr. Uzorec se zbog pomanjkanja časa

nikamor ne pošilja.

Vsak naročnik, ki vsaj za 20 goldinarjev a. v. blaga na jedenkrat naroči — dobi zastoj švicarsko uro

iz francoskega zlatnega broná z dolgo verižico. Za dobro hojo sem dve leti porok.

Naroča se le proti e. k. poštnemu povzetju ali pa predplači dotične svote pri prodajalcu

J. H. Rabinowicz,

Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.

(1)